

- D E T T E E R L O N D O N -

Nyheter og fram til 14/7 - 20/7.

Finn Moe: Utenrikskronikk 18/7.

Arne Ording: Kronikk 19/7.

VED : N-NN.

ST. LO - Livorno - Ancona - Brestlitowsk har vært de militære brennpunkter i siste uks oppgjør paa koordinasjonsfrontene i vest, syd og øst. München og Caenområdet har fått føle hovedtygden av de alliertes ukentlige bombekvote over industri-og slagmaal. Før vi gir oversikten over siste uks frontforskyvninger skal vi imidlertid ta et overblikk ved Finn Moe og militære kroniksrer:

Den russiske sommeroffensiv har med de tre nye frontutvidelser - Tsjermensk - fremstøt mot Latvia og Konjevs sprengning av Eugen-linjen i sør med Lwow som første mål, samt den siste offensiv i nord (meldt sist onsdag) med utgangspunkt i Pskowsektoren og støtretning Rigabukten - tatt slike dimensjoner at den kan faa de mest vidtrekkende følger ikke bare for store tyske troppestyrker, (Det antydes at en stortang er under utvikling med lukningssted langt inne i Tyskland, 20 Lindemanndivisjonor staar i fare i Balticum, 4-5 divisjonor o mringet ved Brody etter første dag i Lwowoffensiven,) men ogsaa for Tysklands industrielle krigsanstrengelser, en tenke r her særlig paa den trusselen som er til stede for tapet av de tungindustrielle distrikte i Schlesien, m i n d r e paa et tap av Østpreussen som har stor psykologisk ønn egentlig krigsøkonomisk betydning. Østpreussen har vært junkernes høyborg i Tyskland og et utklekningssted for stornazisme.

Fronten strokker seg nu fra Nakhområdet i nord til (over Bug) Lwow-Luck-området i sør, og har siden offensiven tok til 21. juni i enkelte avsnitt forskjøvet seg 375 km. vest, med en daglig gjennemsnittlig forskyvningshastighet paa henimot 25 km. og har hatt større fart enn noen av de tyske offensivene. Tyskerne har ikke faatt ro til aa samle seg til større motangrep paa noe avsnitt, de har taft store mengder av kanoner og mobilt materiell forsvrig, mange generaler, overgitt seg med sine troppeneheter, en nærmere oppgave over tapene har ikke vært gitt fra russisk side etter erobringene av Minsk. Den tyske mangelen paa reserver blir sterkt fremhevet av militære kroniksrer, dessuten de vanskeligheter de har hatt med overflytning av "hvilende" tropper fra et avsnitt til et annet. Den lange fronten med et jovent press ogsaa utoen trykkpunktene har ikke gjort det mulig aa dirigere styrker fra det ene til det andre avsnitt uten aa risikere en farlig svekkelse paa det første stedet. Tyskerne hadde utvilsomt først regnet med russisk offensiv sør for Pripyat - fremholder Finn Moe - I et fremstøt mot Lwow, og hadde sine sterkeste koncentrasjoner her, i den saakalte Eugen-linje.

Denne offensiven er først kommet nu, efterat gjennembruddene i nord var et faktum og Eugenlinjen hadde avgitt sine reserver til disse avsnitt. Gjennembruddet kom her derfor forholdsvis smertefritt og fremstøtet mot Lwow i området Luck - Tarnopol hadde 55 km. fremgang allerede første dag.

Nordpaa er de tyske styrker fortsatt paa full retrett paa en 300 km. bred front. En tilbaketrokning fra Balticum ovenfor trusselen fra to kanter mot Riga og Königsberg synes ikke - til tross for at den ennu er mulig om enn vanskelig p. g. a. skrake kommunikasjoner, aa være general Lindemanns hensikt av flere grunner: 1) Tapet av Balticum ville gi russerne muligheter for aa opprette en sterk maritim front mot de svenska-tyske malmtransportene, den ville videre sperre østersjøtransporten av finsk nikkel og molybden. Apropos er det finske problem fremdeles uklart. Det kan ennu komme til en ordning med ferdssopposisjonen og russerne har forsatt sagt sog villige til forhandlinger. Suomen Socialdemokrati skriver saaledes: "Nu er tiden innen til aa handle i samvar med forutsetningene". Disso er i høy grad til stede under det russiske fremstøtet mot Rigabukten.

En har lov aa rogne med en russisk erobring av Østpreussen, mener Finn Noe, og truselen do tyske styrker lengre sør blir da meget alvorlig, og do psykologiske følger for den tyske krigsmoral og forholdet "militær" og "parti" som er blitt stadig mere tilspisset etter von Rundstedts avskjedigelse og sist generalskiftet i kanalsonen N. Fr. - Belgien, vil ydderligere øke bruddet. En linje Masuriske Sjøer - Brestlitowsk - Bug er mulig, men efter Konjevs forsuring av Bug sørvest for Luck og de innledende kamper om Brests ytre forsvar som er under ild, maa tyskerne alvorlig ta nye muligheter opp til driftelse. En radikal frontforkortning for aa frigjøre 50 divisjoner oppstilles som alliert hypotese for Tysklands forsvar. Forsvaret skulle da gaa langs Rhinen i vest, Alpane og Donau i syd - sydøst og et sted i Polen i øst. Balkan og Norge maatte i saa fall oppgis, Norge fordi det har mistet sin strategiske verdi som ubaatsbasis ofte rat ubaaten som angrepssvaaben er blitt helt nøytralisert av de allierte. Men dette er som sagt bare muligheter. Den paatagelige troppforskyvning som tyskerne har satt i gang i Norge fra nord til syd kunne tyde paa at noe forberedes, men heller ikke mere: Anleggsarbeider i Nord-Norge er innskrenkt eller helt oppgitt, det har funnet sted demoling av fordybe anlegg i Lofotenavsnittet, grensebevoktingen mot Sverige i Nordland og Troms er blitt forsterket for aa hindre den omseggripende tyske desertoring, Dovrebanen er stengt for norsk siviltrafikk som i stedet dirigeres over Røros (fra 5. juli), trafikken utgjøres nu av 5 fullsatte tog daglig med tropper og materiell som sende sørover, 3-4 divisjoner er sendt ut av landet som ikke hele tiden har hatt saa svak tyske styrker som nu, (en divisjon er utstrømmet bare fra Namdalenområdet).

Et forsøk paa aa tegne inn

frontlinjen i Øst er vanskelig saa langt fronton forskyver seg saa hurtig fra dag til dag, men med grov blyant er den (20./7. 1944): (nord-syd) Fra like sør Pskow (Veljtaya tatt, støtretning Rigabukten, 700 steder erobret 1. dag) gaar den over Opotscha-Stolbow (grensen til Latvia er her naadd og jernbanen Pskow Dvinsk trues, støtretning Riga, koordinert med Pskowoffensiven) videre syd til Dvinsk som er omgaatt i Nord og danner utgangspunktet for forseringen av Dvinadalen frem mot Riga (altsaa tre offensivstraaler mot samme by), videre umiddelbart øst Kaunas hvis fall kan ventes med det første (den videre retning er her alternativ: 1) Njemendalen mot Østpreussen, 2/) Insterburg-aapningen med utgangspunkt i Suwalki, over Suwlaki (erobret onsdag) gaar fronten vest Grodno, øst Bialystok (hvis baneforbindelse med Brest er under russisk kontroll, dette kan være den nordlige klo i en stortang mot det indre av Tyskland, sørkloen vil gaa ut fra Lwow), videre gaar fronten vest Pinsk, like øst Brest hvis ytre forsvar er under ild, vest Kowel, vest Luck vest Brody som er omringet og endelig over Tarnopolområdet til den støtter sammen med de latente 2. og 3. ukrainske armeene.

Med erobringen av Ancona og Livorno begynner en ny fase i Italiafelttoget, kampen mot Pisa-Riminilinjen over appeninnene. Livorno, den 3. største havn i Italia med et aarlig "freds"anløp paa 4 mill. tonn, blev tatt etter en omgaaelse i øst av den 5. amerik. arme, Ancona paa Adriakysten, 200 km. fra Venezia, blev tatt av polske tropper fra 8. arme som bl. a. innbragte over 2000 fanger slik at det samlede fangetall paa sørfronten naa er kommet opp i 42000. Situasjonen paa vestkysten er nu meget prekær, baade for Pisa og

Firenze etterat de allierte har faatt en meget god havn hvis ytra bassiner er fullt brukbare og hvis indre kaianlegg meget snart vil være i bruk, men særlig etterat jernbanen mellom de to byene blev brutt ved overgangen over Arno ved Pontedera som blev tatt tirsdag. Fronten gaar nu: Nord Livorno over Pontedera, sør Firenze mellom denne by og Castellina (tatt søndag) videre nord Arezzo over Appeninnene til Ancona som er passert med flere km. nord. Noe av det mest bemerkelsesverdige i Italiafelttogets senere forløper den liketidighet i frontforskyvningen som har funnet sted, Ancona og Livorno blev tatt med bare en dags mellomrum, og det synes som om planene videre gaar ut paa aa skyte kiler frem: Fra Liv. næ. mot Posletten, fra Arezzo nord og fra Ancona næ. langs kysten for sammen aa danne en bred plog med midtstøtte for først aa bryte Pisa-Riminilinjen og senere en eventuell forsvarslinje paa Posletten. Under dette vil de faa overordentlig stor støtte i italienske irregulære og regulære tropper som vesentlig opererer i fjellområdene mot saarbare tyske forbindelsor.

Det er vanskelig aa danne seg en noenlunde paalitelig mening om forlopet av frontlinjen paa Vestfronten da det for det første gis svært sparsomme opplysnings om kampområder - bare om kampområder -, og for det annet fordi de navn som oppgis er smaa landsbyer som ikke er inntegnet paa vaare tilgjengelige karter. (Da vi dessuten er helt uten kunnskaper i fransk vil vi ogsaa ha vanskeligheter med aa notere oppgitte navn uten naar de spesielt stavas.) En har lenge ventet at et storoppgjør mellom Montgommerys og Rommels panserdivisjoner ville begynne, og denne revansjekamp for Rommel er nu i full gang paa slettelandet sør og sørvest for Caen. Det sies ikke noe størrelsen paa de styrkene som her er innviklet i det største panseroppgjør siden invasjonen, men regner en med en 5-6 divisjoner Rommelstyrker, maa en gaa ut fra at Montgommery forføyer over et tilsvarende antall veltrenede og vel-trustede divisjoner. Angrepet - som kom helt overaskende paa tyskerne - blev ikke som vanlig (heller ikke fulgte den siste russiske offensiv i Lwowavsnittet denne for de allierte vanlige taktikk) innledet med artillerikonsert, men med et flyoppbud over slagfeltet som var det største siden landgangen. Det har lenge vært daarlig vær, ikke bare i Normandie men ogsaa i Sørengland, denne sommeren, med regn og skodde, dette har utvilsomt ikke bare hindret de daglige flyoperasjoner, men som en følge herav ogsaa ført til utsettelse av de storangrep som naa, med klarvar, er i full gang. Paa faa timer var det hele 8000 utfall mot maal paa bakken, tyske tankkon-sentrasjoner, magasiner, tilførselslinjer og -kollonner, i et relativt begrenset omraade mellom Orne og banen Caen-Mezidon. Det blev i alt kastet 6400 tonn, og denne oppmykningsbombingen blev senere etterfulgt av et panser-infanterigjennembrudd under dekket av en heftig artilleriild. Det raser nu et stort slag med angrep og motangrep i "delta"-omraadot for den allierte troppestrommen som brøt seg gjennem bresjen i det tyske forsvar. Dette omraadot vil - naar dslaget er avgjort til de alliertes fordel - danno et umørket oppmarsjomraade for fremstøt langs banene mot Conde, Falaise og Lisieux. Eisenhowers siste rapport (onsdag) sier : Kampen utvikler seg tilfredsstillende for oss. Frank Gillard, B.B.C.'s korrespondent, sier at han aldri har sett et omraado dekket av større antall falne tyskere enn her. Luftbombingen har utvilsomt brutt all magasinert kraft i det tysk forsvar, og bragt forvirring i Rommels disposisjoner. Solve gjennembruddet er utvidet med en bredde paa 3 km. paa begge sider av Orne, og operasjonsomraadet begrenses i nord av linjen Caen-lisieux og sørvest av linjen Caen-Noyer som er omringet. Landsbyen Taufville (?) er tatt, Vaucelles er ogsaa paa allierte hender. Eisenhower opplyste vidar at det var innbragt mange fanger og med de siste tyske tap av fangne og saarede kan en regne med at i alt 156000 tyskere er satt ut av spillet paa invasionsfrontene i Vest.

I amerikanernes avsnitt fortsetter de siste opprensningene i St. Lo. Banen St. Lo - Periers er brutt og "de allierte hadde en ytterst god dag." (onsdag) Vi vil avholde oss fra aa spaas den vidre utvikling i Normandie før Caenslaget er vunnet og St. Lo-omraadet ryddet, men det er grunn til aa tro at operasjonene da vil utvikle seg i et noe raskere tempo enn hittil og eventuelt sette Rommels panserstyrker definitivt ut av spillet. Et fremstøt mot Orne over Evresie -Vieux med overgang lengre sør synes aa være en mulighet for aa komplisere det tyske forsvar med en ny flanke trussel.

Luftkrigen gaar sin gang, ikke bare i slagfeltet og dets umiddelbare oppmarsjomraade, men ogsaa over viktige industriomraader og utslytningsbaser og forsvarsstasjonene for flygende bomber. Disse siste som ligger i Penemunde ved den tyske sørstykke blev angrepet sist mandag med meget godt resultat, underdette og et senere angrep blev flere av Tysklands beste militære teknikere og videnskapsmenn drept ved fulltreffere paa selve stasjonsbygningene. Men de kraftigste angrep (ialt 4 større) blev av amer. flygende festninger rettet mot industrielle maal i Münchenuomraadot. De tre første angrep med tilsammen 3300 bombefly foruten sterke jagereskorte droppet 5000 tonn bomber over dette viktige industriomraado. Et fjerde angrep med on dags pause, var av samme format. Under et angrep viste ikun 2 -to- tyske jager seg i luften, men forsvarer fra bakken var derimot meget sterkt.

I selve invasionslaget i Kanalen deltok etter oppgaver gitt nu, bl.a. 7 slag-skib og 21 kryssere. Tapene var: 6 destroyere (deribl. en norsk), 3 frogattor, 1 traaler, 1 minesveiper og et transportskip + mindre enheter til. 15 skib.

Til handelens folk

Hjemmefrontens Medelse, som ogsaa har representanter for forretningsstanden sendte i mai 1944 ut en redegjørelse til forretningsstanden hvor det blei pekt paa nødvendigheten av at ogsaa denne stand deltar i kampen paa den indre front. Redegjørelsen konkluderte med et krav om at handelsstandens menn nekter aa motta tillitshevry i de nye organisasjoner, unnlater og etterkomme alle henvendelser og palegg om aa utfylle skjemaer fra nazimyndighetene, og naar de nye kontingentkrav utsendes, unnlater aa innbetale kontingent. Kontingentkravene for 1944 i henhold til det nye vedtak i Norges saakalte Handelsforbund om kontingent beregnet paa grunnlag av 43-omsetningen er allerede utsendt direkte fra det ryordnede Grossistforbund til grossistene som et rekommendert brevkort. Efter alt aa dømme vil kravene i nærmeste fremtid ogsaa bli sendt til agentene og detaljistene. Overfor kontingentkravet 1944 maa det bare bli tale om aa forholde seg paa en av to maater:

1. Kravet legges til side ubesvart.

2. Det protesteres skriftlig under paaberoelse av "formelle" argumenter mot en slik ekstraskatt uten skattebeslutning, og i strid med forbundets vedtekter - og hvis ikke forbundet boyer seg for protesten, deponeres belsjet etter videre paagang i Norges Bank i paavente av en prosess fra "forbundets" side.

Det er et absolutt krav at alle nasjonalt innstillede forretningsmenn nu viser en fast holdning. Tannleger og assuranseselskaper har nettopp tross grove trussler nektet aa betale tvangskontingent. En har rett til aa vente en like sterk holdning fra forretningsmenn. Din holdning idag bestemmer din stilling i det Norge som kommer til aa oppstaa etter krigen. (HANDELSNYTT.) Alle vaare paroler - ogsaa denne - er offisielle paroler fra Hjemmefrontledelsen.

Pastor Audrone Christoffersen har mottatt forvisningsordre fra sitt geistlige embete i Borgund sokn, og er blitt inntatt i "prestekonsentrasjonsleiren" ved Lillehammer, der over 30 av Kirkens ureddeste stridsmenn sitter inntatt fra for. Pastor Christoffersen, som var hjelpeprest i Borgund, har vort et personifisert eksempel paa en ekkristelig karakter som ikke kan gaa pea akkord med sin egen samvittighets dem mellom rett og urett. Han har djervt gaat til motstand mot alle retsløse krenkiser av Kirkens frihet, og menighetenes forfølgelse gjennom et politisk politis overgrep (gisseltaking) mot de enkelte lemmar i menighetene. Forvisningen av denne ranke geistlige skyldes sikkert personlig forfølgelse fra nazipresten Ravn- an, og er blitt mottatt med sorg og forbirelse ikke bare i sognet, men over hele Sunnmøre der Christoffersen var kjent og respektert. De tomme benkene i Borgund Kirke under en Ravnangudstjeneste blir sikkert ikke tettore besatt etter dette. "Det gamle menighetsraad", det som menigheten selv har valgt, har kallet en ny prest til aa overta etter Christoffersen. Denne nybukte Menighetens fulle tillit.

Torsdag kl. 15, heter det oven London: Ornebresjen i de tyske stillinger er blitt yderligere større, heftige kamper er i gang og de allierte tropper møter forvilet tysk motstand. Syd og øst for Caen forsetter fremgangen og framskutte tropper staar nu bare 1 km. fra Troarns jernbane stasjon. Slaget arbeider seg fremover, langsomt, men sikkert. Caen er nu sikret paa begge sider av Orne. Resultatene etter 2 døgns kamper kan oppsummeres slik: Det hele er en naktens og jevn sucsess.

I Italia fortsetter fremgangen nord for Livorno, over en 40 km. 's overgangs front over Arno. Syd for elven er det bare spredt motstand. Nord for Arezzo er vaare tropper rykket 3-5 km. frem, heter det i en rapport, under harde kamper. Nord for Ancona yder tyskerne motstand langs Estnoelven.

Mailewikkows nye offensiv sør for Poipussjøen har hatt ytterligere fremgang paa 40 km. over en brodde paa 70 km. langs Welikaia. Selikonei og Kletsjeli er tatt. Nord Lwow, som framslutte avdelinger bare staar 14 km. fra, er bruhodet over Bug utvidet, og de førserende tropper har allerede tilbaketatt halve veien til Rovaraska. Kremenez, 40 km. næ Lwow er inntatt. En alvorlig regjeringskrisje i Japan efter at Toyo er gaatt av. Dette telkes som et resultat av den forverrde militære situasjon etter tapet av Saipan. Nesten ikke blir nesten utolukkende viet norgesnytt.

Utefront - Hjemmefront. Efter som tiden nærmer seg for krigens avslutning, de okkuperte lands befrielse og kontinentaleuropas politiske, økonomiske og kulturelle reorganisering, blir det også hvert enkelt av de allierte lands oppgave å trekke opp linjene for sin egen fremtidige kurs, selvagt i samsvar med "de fire store allieret" fredsprogram, men også bygget på erfaringer gjennom 4-5 aars internasjonalt samarbeid mellom alle de allierte. Dette samarbeid har nødvendigvis vært preget av de felles krigsanstrengelser for å knekke de nazistiske akselandene og deres vasallstater og fri verden fra politisk rettsløshet og ~~g e s t a p o i s m e n s~~ vilkaarlige og hensynsløse terror for å holde opp et kamuflert militærdiktatur.

Det er ikke her mulig å komme inn på detaljene i de alliertes fredsprogram som også ~~v i~~ -som alliert - har tiltraadt. Over Atlanterhavsdeklarasjonen er det bygget videre opp i Casablanca, Moskva og Teheran og er allerede lagt som ramme rundt interallierte samskipnader på det økonomiske, forsyningmessige (UNRAH-samskipnadon), medisinsk-og Humanitær samt transportmessige områder, økonomisk sist i et valutastabiliseringsfond på 8 milliarder dollar for å hindre inflasjon etter krigen og lette overgangen fra krigs- til fredsproduksjon, fra krigs- til fredshusholdning i de land som er med i krigen.

For oss som lever i et hærtatt land og bører byrder de frie nasjoner ikke kjjenner til, syntes en tid disse planene å mangle interesse utover en engangskrets som orienterte seg på lengre sikt og hadde muligheter for å se betydningen av å ha en konstruktiv fred ferdig, onnus mens krigen ikke hadde naaadd sitt klimaks, før å unngå forrige krigs depresjonsperiode. Men ingen kan fortenke oss i at vi heller saa krigen forkortet om bare noen uker fremfor å ha et detaljert program ferdig for vaar uniddelbare forsyning av levnedsmidler straks krigen er over. Ingen som kjjenner til den javelske belastning en okkupasjon med preussere og gestapo er, og hvilke vansker det er å kunne skaffe seg et reelt bilde av situasjonen til en hver tid, kan anklage oss for at vi i vaar utsalmodighet "krevde" en mere intensiv krigsføring fra vest og mindre "fredsmaal" og futuriske produksjonsoppgaver. NAA ser vi bedre sammenhengen i det hele, den solide og gigantiske oppbygging gjennom 3-4 år av en slagkraftig mekanisert hær i U.S.A. og Storbritannia, et overlegent flyvåben og en slagkraftig flåte, stort nok på alle hav. Vi forstaar - men gussjelov, for bedre har vi kunnet utholde "dagenes vækne mare" og "nettenes redde aandedrett" - at vaare perspektiver har vært korte. Den amerikanske produksjonsomloppen fra fredelige Forder til flygende festninger og amfibietanks måtte ta sin tid, og mens holdt Sovjet fronten og vant, og mens blev tilførselsrutene over havet sikret gjennom seiren om Atlanteren. NU er det siste slag i gang. Vi behøver ikke å tvile på utfallet. V I H A R A L D R I T V I L T,

Dette har vært den norske hjemmefronts styrke gjennom okkupasjonsareno. Vi fortvilte heller aldri. I den soige trass mot urett og vold og terror og i den ofte naivo tro:rettferd og menneskeverd måtte vinne til slutt, var vi faktisk med å få luftterroren over London da England sto uten allierte, våre flåte flyktet ikke. Våre tankbaater fraktet bensin til det stolte R.A. (Royal Airforce). Vi her hjemme gav all vår moralske støtte til vaare ute, de som var der, de som foklet landet 7. juni 1940 for å fortsette kampen for landet frigjøring ute, og de som krysset Nordsjøen senere for å være med. Det var hjemmefrontens første aktive organisasjoner som så dem vel avsted. De som drog, bar levende bud til et halveis selvoppgitt demokrati om at friheten og retten var død i verden om nazismen skulle seire. Det måtte den ikke.

Nu -når noget av det som hendte i 40-41-42 og 43 er blitt historie og vi setter et historisk perspektiv fra 6.juni 1944 (invasjonsdagen) inn i det, er det en ting vaart land kan rose seg av, om andre land i akt i motstand yder mere enn oss: Vi har ikke vært mod og laget diplomatiske ronker til byrde for styrken i det interallierte samarbeid. Ute- og hjemmefronten har hele tiden vært ett, vaare mål har vært felles og det har vært enighet om midlene til å nå disse målene.

For hjemmefronten har mangelen paa orientering gjort det a l j e n e i vaar utefronts store innsats usikre. Det vi vet, er at vaar handelsflaate og vaar marine i høy grad har vart med i den seirrike kampen om Atlanteren og med øre tatt del i invasjonene paa Nordafrikakysten, i Italia og nu sist i Normandie, at vaart flyvaaben med heder har hevdet seg i alle grener av den allierte flyarmadas aksjonsonraader, patruljering og rekognosering, eksorte, bombing og transport, at vaar har gjennemgaatt en haard skole og allerede har vart i ilden og gjort sine saker ypperlig paa Svalbard, i commandoraids. Det fiendtlige kyster osv., at norske fiskere paa Island og i Skottland har gjort sitt for Storbrittannias fiske forsyning, at norsk-amerikanerne paas alle maater har hjulpet økonomisk og praktisk ved alle administrative oppgaver. Alt dette vet vi. Vi vet ogsaa at vaar Konge og vaar Regjering og hele det stats-og kommersielle administrative apparat har fungert paa lovelig norsk rettsgrunnlag, at dette er utvidet med nye lover den umiddelbare etterkrigstid krover, at vaar økonomi tross store utgifter er relativ god og vil nøytralisere en del av virkningene av de uhyre belastninger og uttappinger av vaar nasjonalformue okkupasjonsmakten og ns. har sjønnerført "til fordel for Europas felles krigsanstrengelser". Alt dette vet vi ogsaa. Og vi vet at den eneste innsats vi kunne gjøre etter 7. juni 1940 var aa fortsette krigon ute til seiren var vunnet ig fred og frihet for vaart land og alle de allierte. FORTSETTELSEN AV KAMPEN UTE VAR BAKGRUNNEN FOR KAMPEN HJEMME, SOM (med et paradoks) KAMPEN HJEMME HAR GITT BAKGRUNN FOR INNSATSEN UTE. Dette er - vokselvirkingen mellom norsk ute-og Hjemmefront. Dette vet vi ogsaa. Alle de tusener norske hjem som har sine ute, tenker paa dem hver dag, et sjømannshjem eller et flyktningshjem. Vi som ikke har sloktninger ute og ikke i tyske fengsler, har likevel tanken der hos venner og kjenninger. -Vi or saa faa hor i landet -. Vi maa tenke paa hyerandrepofte. Men likevel tenker vi -fordi striden her hjerme, terrorfengslingene, kampen for dagens rasjoner, sorg og salm tar opp vaar tid, forlitt paa - det de ute ofrer, paa hvad kampen der koster, paa den innsats de gjør, som daglig setter livet inn : bak tynne skipsplater i konvoyrutene paa alle hav, i fly over slagområdene eller i konvoytjeneste over havene langt fra kjente kyster, eller i farlige raids mot norskekysten med motortorpedobomber, eller ukesvis i ubåatenes indre, en flytende bunker. Det koster. Vi regner ikke i dollar men i liv. Den siste melding om norske tap forteller at destroyeren Svenner gikk taapt under invasjonen paa Køhallysten. Even som var i tjeneste der, og hvem av dem som ble v., vot vi ikke, men noen var det.

Setter vi oss ned og nøktern vurderer hjemme-og utefrontens innsata, vil vi straks faa et mål som reduserer hjemmefrontens betraktelig. De ute er aktivt med i krigon. Deres innsats er langt større. Det maa vi ikke gleme. Vaar innsatte, hjemmefrontens, er like nødvendig for vaar nasjonale frontid og teller lysendo navn av onkeltpersoners offor som kan maales og med enhver dekorativ soldats ute, men samlet er motstanden passiv og stiller ikke hvor enkelt av oss ovenfor kravet om daglig livs innsats. Det burde gi parabolbryterne noe aa tenke pad.

Det er godt aa høre at de ute fullt ut vurderer den innsats hjemmefronten allikevel gjør, uten at de kjennor detaljene i kampene, de heller, og respektorer og beundrer denne fronts innsats, de hundrer som er drept, de tusener som maares psykisk og fysisk i tyske fengsler, og den forferdelige uvissheit tusener andre maa leve under. (Gestapoismons utslag).

Ute-og hjemmefront. Fellesfront. Et hølig brødre forbund av hjemmefrontens brødre i tyske fengsler og torturkamre, en evig glæd ute til innsats, i enighet, kameratskap og troskap. Vi her hjemme bærer friheten i oss. De der ute ikke paa erfaringer og større i perspektivene er frihetens væpnhærere. Sammen er vi fellesfronten: Et enig og ventende Norge. Et enig og kjempende Norge. Vi faar daglig hilson fra dero ute. La den norske hjemmefronten ogsaa hilse dere.

Vi vet ikke hvor dere seiler
hver gang dero kaster loss,
men siste kurs dere peiler,
er "homeward bound" for oss.

Dette vot vi.